

MICHAEL CONNELLY ČIERNY L'AD

ČIERNY L'AD

MICHAEL CONNELLY
ČIERNY L'AD

slovar

Copyright © 1993 by Michael Connelly. All rights reserved.

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,

Bratislava 2002, 2019

Translation © Patrick Frank 2002, 2019

ISBN 978-80-556-3912-3

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Venujem
Linde McCalebovej Connellyovej

Nad priesmykom Cahuenga sa vznášal hustý dym, stúpajúci až po vrstvu rýchlo prúdiaceho studeného vzduchu, ktorá mu zarovnala horný okraj. Z miesta, odkiaľ ho Harry pozoroval, vyzeral ako sivá náková. Popoludňajšie slnko ho v hornej časti zafarbilo do ružova, no dolu bol takmer celkom čierny. Spôsobil ho lesný požiar na východnom svahu. Bosch prepol prijímač na frekvenciu losangeleskej záchrannej služby a počúval hlásenie veliteľa zásahu o tom, že deväť domov na jednej ulici už zhorelo a ďalšie to neminie. Požiar postupoval k otvorenému terénu v Griffith Parku, kde mohol zúriť celé hodiny, kým ho hasiči dostanú pod kontrolu. V hlasoch z prijímača bolo počuť zúfalstvo.

Z Boschovho domu bolo vidieť aj požiarnické helikoptéry, vrhajúce sa do dymu ako vážky na love a zasypávajúce domy aj krovie okolo nich červenou hasiacou látkou. Vyvolávali v ňom spomienky na Vietnam. Aj tam vo vzduchu duneli preťažené vrtuľníky. Keď červený roztok dopadol na strechy horiacich domov, niektoré z nich preboril a takmer ihneď sa zmenil na paru.

Prešiel pohľadom od požiaru k vyprahnutým kroviskám, obklopujúcim piliere jeho domu na západnom svahu priesmyku. Videl medzi nimi sedmokrásy aj iné divé kvety, nie však kojota, ktorý sem chodieval na lov. Občas mu hodil zvyšky mäsa, no dravec si ich nikdy nevzal, kým sa naň pozeral. Ponúkanú potravu prijal až potom, keď sa Bosch vrátil z verandy do domu. Dal mu meno *Timido*. Niekedy ho v noci počul vyť na mesiac.

Otočil sa naspäť k požiaru práve vo chvíli, keď sa ozval hlasný výbuch a do sivého dymu sa primiešala veľká ohnivá guľa. Z prijímača sa ozvalo niekoľko rozrušených hlasov oznamujúcich, že vybuchla propán-butánová bomba záhradného grilu.

Z miesta výbuchu chvíľu stúpala tmavší dym, miešajúci sa do sivej podkovy. Harry prepol na frekvenciu losange-

leskej polície. Boli Vianoce a on mal pohotovosť. Pol minúty pozorne počúval, v éteri však prebiehala len úplne bežná konverzácia jednotlivých hliadok. V Hollywoode bol cez sviatky pokoj.

Pozrel na hodinky a vrátil sa aj s prijímačom do domu. Vytiahol z rúry pekáč s chrumkavými kuračmi prsíčkami, preložil ich na tanier a pridal poriadnu dávku čerstvo uvarenej ryže s hráškom. Potom si to všetko odniesol na stôl v obývačke, kde ho už čakal pohár červeného vína a tri pozdravy, ktoré mu prišli už dávnejšie, no on si ich nechal na dnešný večer. V prehrávači mal disk so skladbou *Song Of The Underground Railroad* v Coltranovej úprave.

Pustil sa do jedla a začal otvárať pripravené obálky, mysliac na ľudí, ktorí mu ich poslali. Vedel, že je to rituál osamelých mužov, no neprekážalo mu to. Neboli to prvé Vianoce, ktoré trávi sám.

Prvý pozdrav prišiel od jeho bývalého partnera, ktorý odišiel do dôchodku a žil z honoráru z knihy a tantiém z filmu, čo podľa nej nakrútili. Písal to, čo vždy: „Kedy už prídeš dolu do Ensenady, Harry?“ Aj druhá pohľadnica bola z Mexika. Prišla od turistického sprievodcu, s ktorým Harry minulé leto celých šesť týždňov chodil na ryby v Bahia San Felipe. Bol tam na rekonvalescenčnom pobyte po tom, ako ho strelili do ramena. Slnko a morský vzduch mu pomohli viac než akýkoľvek lekár. Aj Jorge Barrera ho vo svojom po španielsky písanom vianočnom pozdrave pozýval na návštevu.

Poslednú obálku otváral oveľa pomalšie a opatrnejšie. Vedel, od koho je, skôr než uvidel samotný pozdrav. Podľa pečiatky ju podali v Tehachapi a bola zo sivastého recyklovaného papiera, aký sa používa vo väzniciach. Poslala mu ju žena, s ktorou strávil len jednu noc, no na ktorú spomínal viac, než by bol ochotný pred kýmkoľvek priznať. Aj ona chcela, aby za ňou prišiel, on však vedel, že to nikdy neurobí.

Odpil si z vína a zapálil si cigaretu. Disk s Coltranom medzičasom prešiel na živú nahrávku z čias, keď bol Harry ešte malý chlapec. Započúval sa do nej, no vtom ho upútalo hlásenie z policajného prijímača. Mával ho zapnutý namiesto zvukového pozadia také dlhé roky, že ho dokázal úplne ignorovať a pritom neomylné zachytiť všetko, čo znelo naliehavo alebo nezvyčajne. Momentálne

v ňom akýsi mužský hlas oznamoval: „Jeden ká dvanásť, potrebuje vás druhý dôstojník. Okamžite!“

Postavil sa a prešiel k prijímaču, akoby to lepšie pochopil, ak sa naň pozrie zblízka. Desať sekúnd čakal na odpoveď. Prišla až po ďalších dvadsiatich.

„Druhý dôstojník, miestom činu je motel Hideaway na Western Avenue južne od Franklina, izba číslo sedem. Ehm... možno by ste si mali zobrať respirátor.“

Čakal, čo k tomu dodajú, no márne. Miesto činu sa nachádzalo v okrsku hollywoodskej divízie, ale 1-K-12 bolo kódové označenie službukonajúceho detektíva z oddelenia lúpeží a vražd z policajného riaditeľstva v Parkerovom centre. Druhý dôstojník zasa znamenal zástupcu policajného riaditeľa. Momentálne boli traja a on nevedel, ktorý z nich je „dvojka“, na tom však vlastne nezáležalo. Oveľa zaujímavejšia bola otázka, prečo ťahajú takého vysokopostaveného človeka od štedrej večere.

Hneď nato mu napadla ďalšia, ktorá ho trápila ešte oveľa viac. Ak zavolali oddelenie lúpeží a vražd z centra, prečo to najprv neoznámili jemu, keďže mal pohotovosť v hollywoodskej divízii? Odišiel do kuchyne, strčil tanier do drezu, zavolať na policajnú stanicu a požiadal o veliteľa zmeny. Zobral to akýsi poručík Kleinman. Bosch ho nepoznal. Bol u nich nový, len prednedávnom ho preložili z foothillskej divízie.

„Čo sa deje?“ spýtal sa ho. „V rádiu počujem o tele na Western Avenue a nikto mi nič neoznamuje. Je to čudné, veď mám pohotovosť!“

„Tým sa netrápte,“ upokojoval ho Kleinman. „Už si to zobrali ,klobúky‘.“

Kleinman musel byť poriadne starý veterán. Bosch tento výraz nepočul už celú večnosť. Detektívi z lúpeží a vražd nosili v štyridsiatych rokoch slamené klobúky. V päťdesiatych prešli na sivé plstené a potom tieto pokrývky hlavy celkom vyšli z módy, takže dnes boli medzi uniformovanými známi pod prezývkou „obleky“, nie „klobúky“. Okrem mena sa u nich toho však veľa nezmenilo. Aj dnes boli namyslení a arogantní až hrôza. Mysleli si, že sú niečo viac než ktokoľvek iný. Nepáčilo sa mu to ani vtedy, keď bol jedným z nich. Na práci v Hollywoode, žumpe tohto mesta, bolo najkrajšie práve to, že sa

tu nikto na nič nehral. Bola to bežná policajná drina, nič menej a nič viac.

„O čo presne ide?“ vyzvedal.

Kleinman pár sekúnd váhal, potom však poslušne spustil: „V moteli na Frankline sa našla mŕtvola. Vyzerá to na samovraždu. Preberá to oddelenie lúpeží a vražd – presnejšie povedané, už to prebralo. Sme z toho vonku, Bosch. Na príkaz zhora.“

Harry sa nad tým mlčky zamyslel. Chlapi z lúpeží a vražd, zasahujúci v prípade samovraždy na Štedrý večer? Nemalo to nijakú logiku, potom mu však náhle zaplo.

Calexico Moore.

„Aké je to staré?“ spýtal sa. „Počul som, ako ‚dvojku‘ varovali, nech si vezme respirátor.“

„Poriadne to tam smrdí. Počul som, že mŕtvy má hlavu na sračku. Presnejšie povedané, skoro vôbec ju nemá. Zdá sa, že si to napálil dvojhlavňovou brokovnicou do papule. Aspoň tak to vraveli na frekvencii lúpeží a vražd.“

Boschov prijímač nedokázal zachytiť vysielanie centrálnej divízie. Preto sa o tom dopočul tak neskoro. „Obleky“ očividne prepínali na druhú frekvenciu len vtedy, keď potrebovali vodičovi druhého dôstojníka oznámiť presnú adresu. Keby nie toho, dozvedel by sa to až na druhý deň v práci. Nazlostilo ho to, no dokázal si udržať pokojný hlas. Chcel z Kleinmana vytiahnuť čo najviac.

„Ide o Moora, však?“

„Vyzerá to tak,“ prisvedčil vedúci zmeny. „Našiel sa tam jeho preukaz. Ale ako som vravel, tú mŕtvolu nikto neidentifikuje len pohľadom, takže zatiaľ nič nie je isté.“

„Ako sa to dostalo k nim?“

„Pozrite sa, Bosch, mám dosť práce, viete? Toto už nie je vaša vec. Prípado prevzalo oddelenie lúpeží a vražd.“

„Mýlite sa. Je to moja vec. V prvom rade ste totiž mali zavolať mne. Musím vedieť, prečo ste tak neurobili.“

„Dobre, dobre, Bosch. Zbehlo sa to takto: Majiteľ tej zašivárne nám telefonicky oznámil, že má v izbe číslo sedem nejakú mŕtvolu. Poslali sme tam hliadku a tá to potvrdila. Keďže však chlapi našli na skrinke Moorov preukaz, nepoužili vysielaciu, ale radšej zavolali. Pre prípad, že by to bol naozaj on. Uvidíme, ako to dopadne. Tak či tak, ja som to oznámil domov kapitánovi Grupovi a on sa spojil so

zástupcom riaditeľa. Nakoniec na to zavolali ‚klobúky‘ a nie vás. To je všetko. Takže, ak už chcete byť na niekoho nasrdený, potom na Grupu alebo na zástupcu. Ja som v tom nevinne.“

Bosch na to nič nepovedal. Vedel, že ak zostane mlčať, osoba, od ktorej chce informácie, takmer vždy niečo dodá, len aby prerušila trápne ticho.

„Momentálne to ide mimo nás,“ pokračoval Kleinman. „Na miesto už dorazili aj televízne štáby a ľudia z *Times*. Rovnako ako všetkým, aj im došlo, že to bude Moore. Je tam riadny bordel. Človek by povedal, že ich zamestná požiar na kopci, ale kdeže! Napchali sa tam zo všetkých strán, až som musel poslať ďalšiu hliadku, aby ich držala ďalej od miesta činu. Mali by ste byť rád, že na tom nerobíte. Veď sú Vianoce, preboha!“

To však Boschovi nestačilo. Mali mu to oznámiť a nechať na ňom, aby sa rozhodol, či zavolá oddelenie lúpeží a vražd. Nieкто ho vylúčil z prípadu a to ho poriadne zlostilo. Rozlúčil sa s vedúcim zmeny a zapálil si ďalšiu cigaretu. Z hornej skrinky v kuchynskej linke vybral puzdro s pištoľou a pripol si ho na opasok. Nakoniec si cez tmavozelený sveter natiahol svetlý športový plášť.

Vonku už bolo tma a cez sklené zasúvacie dvere jasne videl, kam až dosiahol požiar na opačnej strane kaňonu. Červená ohnivá čiara pomaly postupovala po svahu, pripomínajúc diabolský úškrn.

Z tmy pod domom začul vyť kojota. Zavýjal na vychádzajúci mesiac, na oheň alebo možno len tak, pretože bol sám v temnej noci.

Previezol sa cez kopce do Hollywoodu. Spočiatku míňal samé prázdne ulice, no na bulvári bola bežná zmes stroskotancov a pochybných existencií. Jedna z prostitútok mala na hlave čiapku Santa Clausa. Kšeft je kšeft, či už sú Vianoce, alebo nie. Na zastávkach autobusov posedávali elegantne oblečené a namalované ženy, ktoré v skutočnosti neboli ani ženy, ani nečakali na autobus. Neónovú mestskú atmosféru až surrealisticky dopĺňali vianočné ozdoby a reťaze svetiel, rozvešané na každej križovatke. Ako šlapka, čo si dala priveľa mejkapu, pomyslel si. Akoby také niečo bolo vôbec možné.

Najviac ho však nedeprimovala atmosféra mesta, ktorým prechádzal. Trápil ho Cal Moore. Čakal to už vyše týždňa, od chvíle, keď sa Moore nedostavil do služby. Pre väčšinu policajtov z hollywoodskej divízie nebolo otázkou, či Moore zomrel, ale len to, kedy sa nájde jeho telo.

Seržant Calexico Moore viedol protinarkotické oddelenie. Pracoval zväčša v noci a takmer výlučne na bulvári Hollywood. V divízii bolo známe, že sa rozišiel s manželkou a nahradil ju whisky. Bosch to zistil aj osobne, keď s ním raz musel spolupracovať. Vedel aj to, že kolegu netrápia len manželské problémy a celková vyčeranosť. Moore čosi naznačil o vyšetrovaní na oddelení vnútornej kontroly.

Všetko dokopy to vyústilo do poriadnej vianočnej depresie. Len čo sa dopočul o pátranie po Moorovi, bolo mu jasné, že je mŕtvy.

Vedeli to aj všetci ostatní, no nikto to nepovedal nahlas. Nespomenuli to dokonca ani novinári. Polícia sa spočiatku snažila celú vec riešiť čo najdiskrétnejšie. Nenápadné otázky susedom v Los Feliz, niekoľko preletov vrtuľníkom nad kopcami v Griffith Parku. Potom to však vyhral jeden televízny reportér a onedlho o tom hovorili na všetkých kanáloch a písali vo všetkých novinách. Pátranie po nezvestnom policajtovi sa stalo verejnou záležitosťou.

Moorova fotografia sa ocitla na nástenke v konferenčnej miestnosti Parkerovho centra a oficiálne miesta žiadali verejnosť o pomoc. Bola z toho dráma, alebo aspoň dobré video – pátrajúci jazdci na koňoch, helikoptéry, policajný riaditeľ s fotografiou tmavého, pekného a vážne sa tváriaceho seržanta v ruke. Nikto však nepovedal, že v skutočnosti hľadajú mŕtveho.

Na Vine Street zastal na červenú a sledoval, ako po priechode kráča muž s veľkou lepenkovou doskou na krku. Robil krátke kroky, no aj tak do nej neprestajne narážal. Mal na nej satelitnú snímku Marsu s jedným zakrúžkovaným útvarom a nápisom: KAJAJTE SA! NÁŠ PÁN VÁS SLEDUJE! Rovnakú fotografiu Bosch videl na titulnej stránke jedného bulvárneho plátku, ibaže tam tvrdili, že je to Elvis.

Naskočila zelená a on znova vyrazil smerom k Western Avenue, premýšľajúc o Moorovi. Okrem jedného večera, čo spolu strávili v džezovom bare, sa s ním priveľmi nestýkal. Keď ho pred rokom preložili z lúpeží a vražd na hollywoodsku divíziu, všetci noví kolegovia ho privítali, no držali si ho od tela. Bolo celkom pochopiteľné, že sa im nechce bračkovať s človekom, ktorého pre interné vyšetrovanie vyhodili z elitnej jednotky, a jemu to neprekážalo. Aj Moore patrila medzi tých, ktorí sa nijako nesnažili s ním zbližovať a obmedzili kontakty na občasné kývnutie na pozdrav. Aj to sa dalo pochopiť, pretože panel vražd, v ktorom robil Bosch, sídlil na prízemí a Moorovo protinarkotické oddelenie zasa na prvom poschodí. K jednému stretnutiu medzi nimi však aj tak došlo. Bosch potreboval podkladové informácie pre jeden prípad a Moore zasa využil príležitosť, aby si dal pekných pár pohárikov.

Moorovo protinarkotické oddelenie patrilo medzi mediálne známe skupiny, ktoré má v láske každý veliteľ, no v skutočnosti pozostávalo len z piatich mužov, prečesávajúcich noc čo noc bulvár, aby zbalili každého, u koho nájdú marihuanovú cigaretu alebo niečo silnejšie. Bolo to takzvané štatistické oddelenie – vytvorili ho, aby si okrsok zlepšil štatistiku v počte zatknutí a mal výhodnejšiu pozíciu pri vyjednávaní o počte pracovníkov, o novom zariadení a najmä o povolených nadčasových hodinách v budúcoročnom rozpočte. Nikoho netrápilo, že väčšina zatknutých vyviazla s podmienkou a niektorých musela

prokuratúra pustiť aj úplne bez trestu. Záležalo len a len na štatistike. No a ak sa niekto z televízie alebo od novín chcel pozrieť s hliadkou a pozrieť sa na prácu bojovníkov proti drogám v teréne, o to lepšie. Každá divízia mala minimálne jedno štatistické oddelenie.

Na Western Avenue odbočil na sever a takmer okamžite pred sebou zazrel modré majáky policajných áut aj ostré reflektory spravodajských štábov. Takáto scéna v Hollywoode mohla znamenať len dve veci – násilnú smrť alebo filmovú premiéru. Bohužiaľ, dnes tu malo premiéru len zopár trinásťročných prostitútok.

Pol mestského bloku od motela Hideaway zatiahol k obrubníku a zapálil si. Niektoré veci sa nikdy nezmenia, iba občas dostanú nové meno. Tento motel bol otrasnou dierou už pred tridsiatimi rokmi, keď sa volal El Rio, a dnes nevyzeral o nič lepšie. Bosch v ňom nikdy nebol, no vyrastal v Hollywoode a býval v nejednom, ktorý sa tomuto podobal ako vajce vajcu. Prespával v nich s matkou, keď ešte žila.

Hideaway bol postavený v štýle štyridsiatych rokov, mal veľké, z jednej strany otvorené átrium s vysokým figovníkom, ktorý cez deň nepochybne poskytoval obyvateľom príjemný tieň. V noci sa však všetkých štrnásť izieb ponorilo do tmy, narušenej len červeným neónovým pútačom. Písmeno L vypadlo, takže momentálne ponúkal MESAČNÉ Z AVY.

Ešte keď bol malý a Hideaway sa volal El Rio, táto štvrť pomaly chátrala, a hoci nemala neónové reklamy, budovy aj ľudia vyzerali akosi sviežejšie. Tesne pri moteli kedysi stála kancelárska budova Streamline Moderne, pripomínajúca ukotvený zaoceánsky parník. Tá však už dávno zdvihla kotvy a momentálne sa na jej mieste rozťahoval obchodný dom.

Ako tak pozeral z auta na motel, uvedomil si, že je to nesmierne smutné miesto na to, aby tu človek strávil noc. Ešte horšie musí byť, keď tu má umrieť. Vystúpil a vykročil k budove.

Miesto činu bolo ohradené žltou policajnou páskou, ktorú strážili uniformovaní policajti. Na jednom konci átria sa reflektory televíznych štábov zamerali na skupinku mužov v oblekoch. Hovoril však len jeden z nich – ten s lesklou oholenou hlavou. Boschovi došlo, že ich prudké

svetlo oslepuje, takže dovidia len na najbližších novinárov. Rýchlo sa legitimoval jednému z uniformovaných, podpísal sa do zoznamu prítomných a podliezol natiahnutú pásku.

Dvere izby číslo 7 boli otvorené a do dvora z nej prenikalo ostré svetlo. Okrem toho sa z nej ozývala elektrická harfa, prezrádzajúca, že tento prípad dostal Art Donovan. Bol to policajný technik a vždy so sebou nosil tranzistorák, naladený na stanicu špecializujúcu sa na hudbu New Age. Vraj mu na miestach, kde niekto prišiel o život, vracia vnútorný pokoj.

Vošiel do izby s vreckovkou na ústach. Nepomohla mu. Len čo prekročil prah, ovalil ho nezameniteľný zápach. Donovan klačal pod jediným oknom v miestnosti a posypával ovládanie klimatizácie práškom na zisťovanie odtlačkov prstov.

„Zdravíčko,“ privítal ho technik. Na ústach mal respirátor, ktorý ho mal chrániť pred smradom aj čiernym práškom. „Je v kúpeľni.“

Bosch sa rýchlo poobzeral. Bolo mu jasné, že len čo ho tu zazrú „obleky“, pošlú ho preč. Manželská posteľ v strede izby bola zakrytá ružovou plachtou. Na jedinej stoličke v miestnosti ležali noviny. Pozrel na ne. Boli to šesť dní staré *Times*. Vedľa postele stál toaletný stolík so zrkadlom. Bol na ňom popolník s cigaretou, ktorú ktosi zahasil v polovici, revolver kalibru .38 v puzdre z pevného nylonu, peňaženka a služobný preukaz. Posledné tri veci už technik poprášil, aby z nich sňal odtlačky. Na stolíku chýbal list na rozlúčku. Ak ho mŕtvy niekam položil, tak zrejme práve naň.

„Nenechal po sebe list,“ povedal skôr pre seba než pre Donovana.

„Nie,“ prikývol technik. „Ani v kúpeľni nijaký nie je. Môžeš sa tam pozrieť – teda ak ti nevadí, že prídeš o štedrú večeru.“

Harry pozrel do krátkej chodby, začínajúcej sa na druhej strane postele. Na konci mala otvorené dvere. Kráčal k nim s rastúcou nechufou. Dobre vedel, že na svete azda neexistuje jediný policajt, ktorý by aspoň raz v živote neuvažoval, že to skoncuje nejakou podobne.

Na prahu zastal. Telo sedelo na bielej vykachličkovanej podlahe a opieralo sa o bok vane. Prvé mu však do oka

padli čižmy z hadej kože s hrubými opätkami. Moore ich mal aj vtedy, keď si spolu zašli na pohárik. Teraz mal jednu na nohe a druhá sa povalovala na zemi. Na ošúchanej podrážke sa ešte stále dal rozoznať had štylizovaný do písmena S. Bosú nohu v ponožke niekto zabalil do plastového vrecúška na dôkazy. Tá ponožka bola pôvodne biela, no momentálne mala sivastú farbu a noha pod ňou bola ohavne napuchnutá.

Pri dverách ležala dvojhlavňová brokovnica kalibru .20 s rozštiepenou pažbou. Odletel z nej asi dvanásť centimetrov dlhý úlomok, ktorý Donovan alebo jeden z detektívov zakrúžkoval modrou pastelkou.

Na triedenie faktov nebol čas. Namiesto toho sa Harry snažil dobre si vryť tú scénu do pamäti. Prešiel pohľadom po mŕtvole. Moore mal v čase smrti oblečené džínsy a tričko s dlhými rukávmi. Ruky mu voľne ležali pri tele. Pokožku mal ako zo sivého vosku, prsty spuchnuté a predlaktia navreté ako Pepeť námorník. Na pravej ruke bolo vidieť zdeformované tetovanie diabla so svätožiarou.

Telo sa opieralo o vaňu, akoby si Moore chcel namočiť vlasy. Bol to však len dojem spôsobený tým, že mu chýbala hlava. Výstrel z dvojice hlavni ju rozprskol na modré kachličky za vaňou. Niektoré z nich boli popraskané od brokov.

Vtom zacítil, že za ním niekto stojí. Obrátil sa a uvidel zástupcu riaditeľa Irvina Irvinga. Nemal masku ani si ničím nezakrýval ústa a nos.

„Dobrý večer, pán zástupca.“

Irving mu kývol na pozdrav. „Čo vás sem privádza, pán detektív?“

Bosch už videl dosť na to, aby si dal dokopy, čo sa tu odohralo. Odstúpil od prahu, obišiel zástupcu a vykročil k dverám izby. Irving šiel za ním. Minuli dvojicu chlapov z Ústavu súdneho lekárstva v modrých overaloch. Harry zahodil vreckovku do koša, ktorý sem priniesli vyšetrovatelia. Potom si zapálil a pozrel na Irvinga. Zástupca policajného riaditeľa mal v ruke hrubú obálku.

„Zachytil som to na svojom prijímači,“ začal vysvetľovať Harry. „Keďže mám pohotovosť, povedal som si, že sa sem mrknem. Stalo sa to v mojom okrsku. Mali na to zavolať mňa.“

„Áno, ale keď sa zistilo, o koho ide, rozhodol som sa presunúť prípad na oddelenie lúpeží a vražd. Kapitán Grupa mi to len oznámil. Bolo to moje rozhodnutie.“

„Takže je už isté, že je to Moore?“

„Nie celkom.“ Irving podvihol spis v obálke. „Dal som si z kartotéky vytiahnuť jeho odtlačky. Až tie rozhodnú. Možno k nim pridáme aj zubárske záznamy, ak teda z čeluste ostalo dosť na porovnanie. Všetko však naznačuje, že to je on. Ten človek sa ubytoval pod menom Rodrigo Moya, čo bol Moorov pracovný pseudonym. Za motelom parkuje mustang, prenajatý na rovnaké meno. Momentálne o totožnosti mŕtveho nikto nepochybujú.“

Bosch prikývol. S Irvingom prišiel do styku už v čase, keď bol ešte len zástupcom šéfa oddelenia vnútornej kontroly. Teraz bol z neho zástupca policajného riaditeľa, jeden z najvyššie postavených ľudí v zbore, a okrem vnútornej kontroly pod neho spadali všetky detektívne a spravodajské oddelenia. Zrejme nebolo rozumné priveľmi pred ním rozmazávať chybu, ku ktorej došlo, keď to celé najprv neoznámili Harrymu.

„Aj tak mi mali dať vedieť,“ povedal napokon. „Je to môj prípad. Zobrali ste mi ho, skôr ako som ho vôbec dostal.“

„Pozrite sa, pán detektív, tieto veci sú výlučne v mojej právomoci. Nemáte dôvod rozčulovať sa. Dobre viete, že všetky úmrtia policajtov vyšetruje oddelenie lúpeží a vražd. Aj tak by ste im ho museli odovzdať, takže sme jednoducho ušetrili čas. Išlo mi len o to, aby sme to vyriešili čo najefektívnejšie. Máme tu zabitého policajta. Bez ohľadu na to, ako umrel, je našou povinnosťou konať rýchlo a s maximálnou profesionalitou.“

Bosch znova prikývol a poobzeral sa. Pod neónovým nápisom MESACNÉ Z AVY stál detektív Sheehan a vypočúval akéhosi chlapa, ktorý mal na sebe aj napriek nočnému chladu tričko bez rukávov. V ústach prevažoval rozžutý zvyšok cigary. Nepochybne to bol prevádzkar motela.

„Poznali ste ho?“ spýtal sa Irving.

„Moora? Vlastne nie. Teda áno, poznal som ho, ale len preto, lebo sme patrili do tej istej divízie. Zvyčajne robil nočné a väčšinou v teréne, takže sme sa vídali len veľmi málo.“

Sám nevedel, prečo sa práve teraz rozhodol klamať. Uvažoval, či sa to nedá poznať z jeho hlasu. Radšej rýchlo zmenil tému.

„Takže ide o samovraždu, však? Tak ste to povedali aj novinárom?“

„Nepovedal som im vôbec nič. Áno, poskytol som im rozhovor, ale o totožnosti mŕtveho nepadlo ani slovo. Neoznámime to nikomu, kým to nebude oficiálne potvrdené. Obaja vieme, že tam dnu leží Calexico Moore, ale kým nebude všetko do bodky splnené a kým nevystavia úmrtný list, nikto zvonka sa to nesmie dozvedieť.“

Plesol po obálke, čo držal v ruke.

„Práve preto som si dal vytiahnuť z kartotéky jeho osobný spis. Musíme mať istotu. Jeho odtlačky poputujú k súdnemu lekárovi spolu s telom.“ Obrátil sa naspäť k otvoreným dverám izby číslo 7. „Ale boli ste tam aj vy, pán detektív. Povedzte mi svoj názor.“

Bosch sa nad tým na chvíľu zamyslel. Naozaj sa zástupca zaujíma o jeho názor alebo to je len nejaký chyták? Prvý raz sa s ním zhováral o niečom inom, ako bolo to nepríjemné interné vyšetrovanie. Nakoniec sa rozhodol, že to riskne.

„Zdá sa, že si sadol na zem, vyzul čižmu a palcom na nohe stlačil obe spúšte naraz. Aspoň podľa poškodenia, aké to napáchalo, by som to tipoval na výstrel z oboch hlavní. Stlačil obe spúšte, spätný náraz hodil pušku o zárubňu, kde sa odštiepil kus pažby. Hlava odletela opačným smerom a môžeme ju zoškrabávať zo stien. Jasná samovražda.“

„Tak vidíte,“ vyhlásil Irving. „Teraz môžem detektívovi Sheehanovi povedať vašu vyšetrovaciu verziu, akoby najprv zavolali vám. Nie je dôvod zbytočne sa rozčuľovať.“

„O to nejde, pán zástupca.“

„A o čo teda ide, pán detektív? O to, že sa neviete postaviť do radu s ostatnými? O to, že nedokážete akceptovať hierarchiu velenia v policajnom zbore? Začínam s vami strácať trpezlivosť, detektív Bosch. Dúfal som, že niečo také sa mi už nikdy nestane.“

Stáli príliš blízko pri sebe, takže Bosch cítil zástupcov dych. Mal pocit, akoby ho tlačil do kúta, a zdalo sa mu, že je to úmyselné. Ustúpil o krok a povedal: „Ale nenechal list na rozlúčku.“

„Zatiaľ sme ho nenašli. No neprezreli sme všetko.“

Bosch nevedel prísť na to, čo by ešte mohli prezerateľ. Keď sa zistilo, že je Moore nezvestný, prehľadali jeho kanceláriu, byť aj dom jeho manželky. Čo ešte mohli urobiť? Že by bol ten list poslal poštou? Aj tak by už musel byť dávno doručený.

„Kedy k tomu došlo?“

„S trochou šťastia to budeme vedieť už zajtra po pitve. Predpokladám však, že to urobil krátko po tom, ako sa tu ubytoval, čo znamená pred šiestimi dňami. Prevádzkar tvrdí, že Rodriga Moyu nevidel od chvíle, čo ho zapisoval do knihy hostí. Zhoduje sa to s celkovým stavom izby a tela aj s dátumom novín, čo sa tam našli.“

Takže pitva sa koná zajtra ráno. Bolo jasné, že Irving poriadne pritlačil na pílu, aby to zvládli čo najskôr. Zvyčajne trvalo tri dni, kým sa mŕtvola dostala na rad, a počas vianočných sviatkov by to bolo ešte oveľa horšie.

Irving mu zrejme čítal myšlienky, pretože dodal: „Dočasná riaditeľka ústavu sa dala presvedčiť a objednala pitvu už na zajtra. Vysvetlil som jej, že v masmédiách sa nepochybne objavia špekulácie, ktoré neprospejú manželke zosnulého ani jeho bývalým kolegom. Bola ochotná vyjsť nám maximálne v ústrety. Koniec koncov, rada by sa stala riaditeľkou natrvalo a vie, akú hodnotu má dobrá spolupráca.“

Bosch na to nič nepovedal.

„Takže zajtra budeme mať istotu. Nikto vrátane prevádzkara ho však nevidel od chvíle, čo sa tu ubytoval. Na recepcii veľmi zdôrazňoval, že si neželá, aby ho niekto rušil. Myslím, že to urobil krátko po tom, ako sem prišiel.“

„Ale prečo ho teda nenašli skôr?“

„Zaplatil na mesiac vopred a zdôrazňoval, že ho nemajú rušiť. Na mieste, ako je toto, aj tak neponúkajú upratovanie každý deň. Prevádzkar si myslel, že je to alkoholik, ktorý sa buď chystá mesiac v kuse ožierať, alebo chce prestať piť. Tak či tak, nemohol si dovoliť byť priveľmi priberčivý. Nájomné za mesiac je šesťsto dolárov. Zobral ich a nechal ho na pokoji.“

Sľub, že ho nebudú vyrušovať, porušili až dnes, pretože mu v noci niekto vykradol auto. Všimla si to prevádzkara žena, ktorá bola už aj tak zvedavá, čo je ten Moya zač. Zaklopala uňho, a keď nikto neotváral, použila uni-